

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ «ΑΣΤΕΡΩΝ» ΤΟΥ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

ΚΛΑΡΚ ΓΚΕΪΜΠΛ Ο ΝΕΟΣ "ΒΑΛΕΝΤΙΝΟΣ,,

(“Ένα «ντερεβιού» του κ. Δ. Μ. Μοντυκόμερ, του «Βιογράφου των 'Αστέρων», με τον Κλάρκ Γκείμπλ, στον οποίο ο διδασχός του Βαλεντινοσ αφηγείται την σκληρή και περιπετειώδη ζωή του).

“Ο Κλάρκ Γκείμπλ είνε σήμερα τὸ εἰδωλό του Χόλλυγουντ. “Ολοι οἱ ἀστέρες κ' ὄλες ἢ Ἀμερικανίδες τὸν θεωροῦν ὡς τὸν πρῶτον ἀδελφὸν τοῦ Ροδόλφου Βαλεντινοσ. Εἶνε ἕνας ὄμορφος ἄνδρας με κάπως μελαγχολικὰ μάτια, με ἀργές και ἥσυχες κινήσεις, με χοντρά και θωπευτὰ χέρια και με τετραγωνῶνος ὤμοσ ἀθλητοῦ. Εἶνε λίγο θυρὸς κ' ἀπόστομος, με σκληρὴ και τραχειὰ φωνὴ και δείχνει ἀμέσως ὅτι εἶνε ἕνας ἄνθρωπος πὸ ἀλάφει στήθος με στήθος με τὴ ζωὴ και, με τὴν ἀλήθεια τὴ νίκησ... “Ο ὄμορφος Γκείμπλ σήμερα λαμβάνει 700 με 1000 γράματα τὴν ἡμέρα ἀπὸ τὴ θανατοκρίεσ του. Αὐτὸ εἶνε μισ ἀποδείξει ὅτι εἶνε ἕνας θυμαμβετής πὸ κέρδισε με τὴν ὄμορφά του και με τὴν τέχνη του τὴν καρδιά τῶν γυναικῶν.

“Ο Γκείμπλ μεσομάνησε στὸ Χόλλυγουντ ὡσ ἀκρίβως κ' ὁ Βαλεντινοσ, δηλοδὴ μέσα σὲ μιά ἡμέρα... “Η κνηματογραφικὴ εἰσαγωγήσ δὲν εἰσέδωσαν ἀσκήληρα ἐκατομμύρια γὰ νὰ τὸν λαοφροῦν, ὄπως κάνουν γὰ τοὺς ἄλλοις ἀστέρες. “Ο Γκείμπλ κέρδιεσ τὴν ἀγάτὴ του Κοινὸ μέσα σ' ἐλάχιστο χρονικὸ διάστημα. Κανεισ ἄλλοσ ἀστέρες δὲν εἶχε μὴ τόσο ἔξαρτικὴ ἐπιτυχία, παρὰ μόνον ἰδὼ και δέκα χρόνια ὁ ὄμορφος «Ροόντε» με τὰ ἴδια μελαγχολικὰ μάτια, με τὴ ἴδιεσ ἀργές και ἥσυχες κινήσεισ και με τὰ ἴδια βασεία και θωπευτικὰ χέρια... “Κ' ὄπως ἐκεῖνοσ, ἔτσι κ' ὁ Κλάρκ Γκείμπλ ἔχει μιά τραφερὴ καρδιά κ' ἕνα γλυκὸ χαριχτήρα μεγάλο παιδοῦ. “Η μεγάλεσ βεντέτεσ ἐνθουσιάζτηκαν ἀμέσως μετὸ του. “Η Νόρμα Σίρησ θέλησε νὰ παῖξ μετὸ του στὸ «A Free Soul», ἢ Τζῶν Κράουφρορντ στὴ «Γοντιέσ», ἢ Γαρέτα Γκάρμπο στὴ «Σουζάν Λενοξ»...

“Ο Γκείμπλ δημοφίησε ἕναν καινούργιο τύπο ἰδανικὸ ἄνδρα. Τοῦ ἄνδρα πὸ ἐπιπνεῖ ἐμπροσθὴν στὴσ γυναικεσ και πὸ ὅλεσ τὰ τὸν ἠθελαν γὰ οὐζυγὸ τουσ, γιατί εἶνε σοβαρὸσ, ὑπερήφανοσ και τραφερὸσ μετὸ τουσ.

Τὸν ἐπισκέφτηκα γὰ νὰ τὸν γνωρίσω καλύτερα και νὰ τοῦ πάρω τὸ πρῶτο μου «ντερεβιού» στὴν ὄμορφη ἑαυτὸ του, πὸ εἶνε στὴν ὄρη του Μπέβεργ-Χίλοσ. “Η ἑαυτὸσ του Γκείμπλ μοῦ εἶπε μ' ἕνα μεγάλο ἐκάντισσ «τοῦ Φάρ-Ουδέσ» και βοικετα στὴ μέση ἐνὸσ ἀπέφρονον πάρου με ἄγρια βλάστησι.

“Ο Ραμόν Νοβάγγο (1923—1931).

“Ο Ροδόλφοσ Βαλεντινοσ (1915—1923).

“Ο «ένος Βαλεντινοσ» ἀναπαύεται στὴ σιωπηλὴ και ἀπόμωρη αὐτὴ κατοικία κάθε φορὰ πὸν ξεφεύγει ἀπὸ τὴν ἐφιρτικὴ ἀτμόσφαιρα τῶν ἐστούντοσ. “Ο Γκείμπλ ἀγαπάει με πάθος τὰ καθαρόαμα ἄλογα και τὰ λευκόσκυλα. Αὐτὰ εἶνε οἱ σύντροφοι τὴσ μοναξιάσ του... Τὸ ἀπόγευμα λοιπὸν πὸν τὸν ἐπισκέφτηκα, τὸν βοήκη νὰ παῖξ μετὸ του στὸ πάρκο τὴσ βίλλασ του. Με δέχτηκε χαροῦμενοσ κ' ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή κατὰλαβα ὅτι εἶχε μπροστὰ μου τὸν πρῶτον συμπαθητικὸ ἄνθρωπο τοῦ Χόλλυγουντ. Με τὴν ἀφέλεια ἐνὸσ μεγάλου παιδοῦ μοῦ εἰδείξε τὴ δεξιανὴ του, μὴ ἀπέφρονη «πισί», πὸ ὄμορφη ἀπὸ ἐκεῖνη πὸν ἔχει στὸν κήπο τὴσ βίλλασ του ὁ Τζῶν Τζέμπιερτ και πὸν εἶνε στολισμένη με πολὺχρωμα μωσαϊκὰ, τοὺς ὑποδειγματικὸς σταῖλοσ του γὰ τὰ καθαρόαμα ἄλογα του. ἕνα πελώριο κλουβὶ ἀπὸ σίδηρα, γεμῆτο ἀπὸ μικροὺσ παταγάλουσ και τέλος τὸ ἐσωτερικὸ τὴσ βίλλασ του, στολισμένο με σκαλιστὰ ἐπιπλα πὸν θυμίζου τὸ Φάρ-Ουδέσ, με δερμάτα τίγρων, με ὑπέροχες καραμπίνεσ τοῦ κνητοῦ και με κεράλια ἐλαφιῶν με κλαδιτὰ κέρατα...

“Ἐπειτα, δταν καθήσαμε στὴ βεράντα, μοῦ προσέφερε ἕνα οὔσκου, ἀπὸ τὸ καλύτερο πὸν ὑπάρχει στὸ Λόσ Ἀντζελεσ και μοῦ ἀφηγήθη με τὴν ἀογὴ και τραχειὰ φωνὴ του τὴ

ζωὴ του πὸν εἶνε γεμάτη ἀπὸ σκληροὺσ ἀγῶνεσ και διαρκέσ περιπέτειεσ...

—Γεννήθηκα, μοῦ εἶπε, σὲ μιά μικρὴ και ἥσυχη πόλι τοῦ Ὀχάιο, στὸ Κάντιζ, ὅπου ζῶσαν εὐτυχιεμένοι οἱ γονεῖσ μου κ' ὄπου πέρασα ἀπὸ και ἡμέρα τὰ παιδικὰ μου χρόνια... “Οταν μεγάλωσα ὄμως, ἔπρεπε νὰ δουλέψω κ' ἐγὼ γὰ νὰ κερδίσω τὸ ψωμὶ μου, ὄπως δοῦνε ἀκόμη ὁ πατέρας μου. Δέχτηκα λοιπὸν τὴν πρώτη δουλειὰ πὸν μοῦ προσέφρανε στὸ Ἄτριον. Ἦταν μιά θέσι βοηθοῦ λογιτοῦ σὲ μιά μεγάλη ἐταιρεία καουτσουκ. Μὰ τὴν ἀλήθεια ὄμως, δὲν ἐννοιοθα καμμιὰ εὐχαριστήρια μέσα σ' ἐκεῖνα τὰ γραφεῖα... “Κ' ἐνὸ ἤμου σκεμμένοσ ὄλη τὴν ἡμέρα ἀπάνω στὰ κατῆσθια, ὄνειρευόμουν μιά ἄλλη ζωὴ, πὸ εὐχάριστὴ και πὸ ἐλευστικὴ... Ἐλάτρευα τότε τὸ θέατρο!... “Ἐκανα πάντα ὀκονομία και πηγάνα κάθε βράδου νὰ παρακολούθησο τὰ δράματα πὸν ἔπαξε ὁ καλύτεροσ θίασοσ τοῦ Ἄτριον. “Κ' ἔταν τὸ πρῶτὸ ξαναγυρίζα πάλι στὸ γραφεῖο, μοῦ φαινόταν ὅτι ἔπιπαινα σὸν κατῆσθια στὰ κάτεργα... Καταλάβαινα ὅτι ἡ μονότονη αὐτὴ ζωὴ τοῦ λογιτοῦ δὲν μποροῦσε νὰ ἔξακολούθησ. “Η ζωὴ τοῦ θεάτροσ μοῦ φαινόταν ὅτι ἔταν ἕνας μαργὸσ κόπος γεμάτοσ ἐκπλήξεισ και περιπέτειεσ... “Ἐνα πρῶτὸ λοιπὸν, ἀντὶ νὰ πάω στὸ γραφεῖο μου, ἐπῆγα στὸ γραφεῖο ἐνὸσ θίασοσ... Δὲκ με δέχτηκαν ὄμως, γιατί εὐρισκαν ὅτι δὲν εἶχα τὰ κατῆσθια προσόντα γὰ τὴ σκηνη... Μὰ ἐγὼ δὲν ἀποθαρσύνθηκα. Εἶχα κατορθώσει νὰ συνδεθῶ με διάφοροσ ἠθοποιουσ και με τὴ βοήθειά τουσ μποροῦσα νὰ προσληθῶ σ' ἕνα μικρὸ θίασο... Ἐπειδὴ ὄστόσο δὲν ἠθελα νὰ διασφεστήσο τὸν πατέρα μου πὸν ἐργαζόταν στὸ Κάντιζ, βοήκη και μὴ μικρὴ θέσι σὲ μιά ἀσφαλιστικὴ ἐταιρεία. Τὸ ἀπόγευμα λοιπὸν, ὄταν τελειῶνα τὴ δουλειὰ μου, πηγάνα στὸ θέατρο...

» Καταλαβαίνετε τώρα ὅτι οἱ πρῶτοι ρόλοσ μου ἤσαν ἀσημαντοί. Ἐβγαίνα μιά στιγμὴ μόνον στὴ σκηνη γὰ νὰ πῶ δυὸ λέξεισ, μὰ αὐτὸ ἤταν ἀκετὸ γὰ μένα, γιατί ἤμου βέβαιοσ ὅτι μὴ ἡμέρα θὰ γινόμουν μεγάλοσ ἠθοποιὸσ!... “Ὡσ ἐκεῖνη τὴν ἡμέρα ὄστόσο, ἔπρεπε νὰ δουλέψω σκληρὰ, γιατί στὸν θίασο εἶχα προσληθῆ ὡσ ἀμύσησ κ' ἀναγκαζόμουν γὰ ζω με τὰ λίγα λεπτὰ πὸν κέρδιζα ἀπὸ τὴν ἀσφαλιστικὴ ἐταιρεία. Δὲκ με ἀποθάρσυνε ὄμως τίποτα, οὔτε ἡ πείνα, οὔτε ἡ σινοχώρα, οὔτε ἡ στενοχώριε. “Η μου εὐτυχιεμένοσ πὸν ζῶσα κάθε βράδου τὴ ζωὴ τοῦ θεάτροσ, πὸν ἀνέπνεα τὴ μυρωδιά τὴσ πούδρασ και πὸν μιλούσα κ' ἐγὼ τὴ γλώσσα τῶν παρασκηνιῶν με τοὺσ συναδέλφοσ μου...

» Μιά ἡμέρα ὁ θίασοσ ἔφυγε ἀπὸ τὸ Ἄτριον, γὰ μιά μεγάλη περιοδεία... Ἐγὼ τότε, δίχως νὰ διατάσω, ἐγκατέλειπα πάλι τὴ θέσι πὸν εἶχα στὴν ἀσφαλιστικὴ ἐταιρεία και τὸν ἀκολούθησα. Αὐτὴ τὴ φορὰ ὄμως ὁ θιασάρχης μοῦ εἶνε ἕνα μικρὸ μισθὸ, πὸν μόνιζ μοῦ ἔσανε γὰ νὰ ζῶσο...

» Ἐξὴ ὄλόκληροσ μῆνεσ λοιπὸν τριγυροῦσαμε ἐδῶ κ' ἐκεῖ, ἀπὸ πόλι σὲ πόλι, κινδυνεύοντασ κάθε φορὰ νὰ ἐδαλυθοῦμε, γιατί δὲκ κατορθῶνα ποτὲ νὰ πάρουμε ὄλόκληρο τὸ μισθὸ μαζ, ὄταν ἔξασνα, μιά ἡμέρα, με βοήκη τυχαία ὁ πατέρας μου σὲ μιά μικρὴ πόλι κοντὰ στὸ Κάντιζ και μ' ἐπῆρε μετὸ του διά τὴσ βλασ, γὰ νὰ με πῆθ στὴν Ὀκλοχάμα, ὅπου μοῦ βοήκη μὴ καλὴ θέσι σὲ μιά μεγάλη ἐταιρεία πετρελῶν. Μοῦ ἔλεγε ὅτι ἤταν καροῦσ πειὸ ν' ἀφήσο τὴσ παιδικέσ τρέλλεσ και νὰ φροντίσω γὰ τὸ μέλλον μου. Ἐπειτα μ' ἄφρασε ὄμως

“Ο Κλάρκ Γκείμπλ (1931—1938).

και ξαναγύρισε στο Κάντζι...

» Εγώ, επηρεασμένος από τις συμβουλές του, προσπάθησα να συντηθώ στη νέα μου ζωή και να δουλέψω σαν καλός υπάλληλος. Μά δέν μπορούσα... Έλεγα πάντα μέσα μου: «Αφού δέν μ' άρεσει αυτή ή δουλειά, θά πη πώς δέν είνε γιά μένα!». Αυτή ή άγωνία μου κράτησε δεκατέντε ήμέρες... Δέν άντεχα όμως περισσότερο και μιά ήμέρα έφυγα πάλι από την έταιρεία κι' ακολουθήσα ένα μεγάλο θιασο πού περιώδεσε στις διάφορες πολιτείες...

» Η ζωή του ήθοποιού μ' άρεσε περισσότερο από κάθε άλλη. Μά ερχα άραγε ταλέντο; Ποιός ξέρει... Στο νέο θιασο ερχα πάλι μιά μικρή θέσι κι' έξακολουθούσα δύο ολόκληρα χρόνια να παίζω τους πιο μικρούς και τους πιο άσημάντους ρόλους. Πληρωνόμουν μάλιστα τόσο λίγο, ώστε πολλές φορές έτρωγα μιά φορά μόνο την ήμέρα!... Μήπως όμως συλλογίζομουν διόλου τη δύσκολη αυτή ζωή; Περιμένα κάθε ήμέρα με την έλπιδα ότι θά συνέβαινε κάτι τό έξαιρετικό, κάτι πού δέν τό περιμένα... 'Ο θιασός ένα βράδυ διαλύθηκε κι' έτσι βρέθηκα στο δρόμο με έφτια μονάχα σέντς στην τσέπη μου!... Είμαστε τότε στη Μπόττι, στη Μοντάνα, σε μιά μικρή πόλι πού ήταν περιφρη γιά τά ψεύτικα χρυσορχεία της... Γιά να κερδίσω λοιπόν τό ψομί μου, άρχισα να δουλεύω σε μιά μεγάλη έταιρεία Ξυλείας... Είχα γερό και άθλητικό σώμα και κερδίζα τρία δολάρια την ήμέρα μεταφέροντας μεγάλους κορμούς δέντρων. Έδοίμενα έτσι εκεί πέρα άρκετους μήνες κι' έπειτα έφυγα γιά τό Πόρτλαντ, όπου βρήκα μιά θέσι στα γραφεία ενός εργοστασίου. Στο Πόρτλαντ κερδίζα άρκετά χρήματα κι' έτσι μπορούσα τώρα να πάρω μερικά μαθήματα άπαγγελίας και δραματικής τέχνης από μιά νέα ήθοποιό πού είχε άποσπεί από τη σπηλι, γιατί δέν την άφιναν να παίζη στο θέατρο οι ιδιώτροποι γονείς της. Η μίς Βιρτζίνια Σίμονς λοιπόν, όπως λέγανε τη δασκάλα μου, δέν άρχισε να γίνη και γυναίκα μου. Παντρεύτηκαμε και ζήσαμε λίγον καιρό εύτυχισμένοι. Η γυναίκα μου έπειτα με τις σχέσεις της πέτυχε να με προσλάβουν σ' ένα θιασο πού έπαιζε στο Λός 'Αντζέλες. Εγώ τότε βρήκα την ευκαιρία κι' επεσκέφθηκα γιά πρώτη φορά τό Χόλλυγουντ. Μά σ' όποιον εστούντος κι' αν παρουσιάσει κα, οι σκηνοθέτες κι' οι διευθυντάι πού έλεγαν ότι δέν κάνοι γιά τόν κινηματογράφο, γιατί έγω... μεγάλη αυτιά!

» Πήρα λοιπόν πάλι την απόφασι να ξαναρχίσω τις παλιές περιπέτειές μου με τους θιάσους. Μά ή γυναίκα μου δέν ήθελε ν' ακολουθήσει την τύχη μου κι' έτσι αναγκαστήκαμε να χωρισούμε... Η ζωή μου λοιπόν ξαναρχισε όπως πρώτα και τέλος, κατόρθωσα να σημειώσω μιά καλή έπιτυχία σ' ένα θέατρο της Νέας 'Υόρκης. Είχα άπογοητευθεί πού από τό Χόλλυγουντ και δέν είχα την έλπιδα ότι θά ξαναγύριζα κάποτε σ' αυτό, όταν έξαφνα έλαβα μιά ήμέρα ένα τηλεγράφημα από τόν παλιό θιασορχή μου τού Λός 'Αντζέλες πού με κάλυπτε γιά να παίζω μερικους ρόλους γνάκωτερο και κάουμπόν σε κάτι καινούργια φιλμς πού ετοιμάζανε στο Χόλλυγουντ!...

» Κατάλαβα τότε ότι ή τύχη άρχισε να μου χαμογελάη και δίχως να χάσω στιγμή ήρθα άμέσως άεροπορικώς στην πόλι τού εστέρφονα.

» Ύστερα από τους ρόλους τού κάουμπόν και τού γνάκωτερο πού έπαιξα στα φιλμς τών «Γουάινφοντς» και της «Μετρό», γράφισα τόν «Κατήφορος» με την Τζόαν Κρόουφορντ. Αυτή ήταν ή πρώτη μου μεγάλη έπιτυχία... Είχα πειά βγει από την άράνεια... Κι' όταν ή Γκερτά Γράκωπο ζήτησε μιά ήμέρα να παίζη μαζί μου στη «Σουζάν Λενόξ», κατάλαβα ότι ήμουν πειά κι' εγώ ένας από τους «άστερες» τού Χόλλυγουντ!...

Κι' ό Κλάρκ Γκέμπλ, τελειώνοντας την ιστορία της ζωής του, άφρες να διαγραφη στα χείλη του ένα χαμόγελο συγχαρημένης χαράς, όπως ταϊράζει σ' ένα σοβαρό και ύπερήφανο άνδρα.

Δ. Μ. ΜΟΝΤΚΟΜΕΡΥ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΑ

ΣΟΦΙΑ ΚΑΙ... ΚΛΩΤΣΙΕΣ!

Μιά μέρα ό Σωκράτης μιλούσε στην αγορά μ' έναν άνόητο και θρασύ νέο, προσπαθώντας να τόν πείση και να τόν βάλη στον ίσιο δρόμο τού «όρθου λόγου».

«'Ο νέος όμως εκείνος τόσο είχε έννευρισθεί και στενωχωρηθεί από τά λόγια τού σοφού, ώστε θυμωμένος στο τέλος τού έδωκε μιά γερή κλωτσιά!

«'Ο Σωκράτης δέχτηκε με άπάθεια την κλωτσιά αυτή και χαμογελώντας ειπε στον άνόητο συζητητή του:

— Θάκανε καλύτερα την κλωτσιά αυτή να την δώσης στο πνεύμα σου γιά να ζυπήνη.

Οι φίλοι τού Σωκράτη τότε άρχισαν να τού λένε ότι θάπετε να φερθεί με τόν ίδιον τρόπο στον άναίδεστατο εκείνο νέο, να τόν πιάση δηλαδή και να τόν... σαπίση στο ξύλο.

— 'Αλλά, απάντησε ό δαιμόσιος σοφός, αν ένας γάιδρος με κλωτσήσει, πρέπει να τού άναπαυώσω την κλωτσιά;

ΑΠ' ΟΣΑ ΔΙΑΒΑΖΟΥΜΕ

ΤΑ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΜΕΚΔΟΤΑ

«Η κ. Μοντσοιέρ και οι άρρωστοί. Μιά συμβουλή τού 'Εδισσον. Πώς μπορεί να προσέδη ένας νέος. Τι είχε άπογίνει ό επίσκοπος τού Κεμπέκ. 'Ο 'Οθων στο 'Αργος. Η άφέλεια τού δημάρχου. Τό χαλασμένο κρασί, κτλ.

«Ερώτησαν κάποτε την κόμισσα ντε Μοντσοιέρ, ή οποία έπισκεπτόταν συχνά τά νοσοκομεία και παρηγορούσε τους άρρώστους:

— Πώς μπορείτε, κυρία, να υποφέρετε τη φρικτή θέα τών σωματικών πόνων;

— Αυτή τη θέα δέν έτυχε να την ιδώ ποτέ μου, απάντησε ή κ. Μοντσοιέρ.

— Πώς λοιπόν, δέν ύπάρχει μέσα στα νοσοκομεία οδύνη και πόνοσ, κυρία;

— 'Ασφαλώς θά ύπάρχουν, απάντησε ή καλόκαρδη και έξυπνη κυρία Μοντσοιέρ, αλλά ή παρουσία μου τά μετριάζει!

Μιά μέρα παρουσιάστηκε στο μεγάλο έφευροτή 'Εδισσον ένας πατέρας με τόν γιό τού και τού ειπε:

— Έκτος τών άλλων, κυρία 'Εδισσον, ήθελα να σάς ζητήσω τη σοφή σας συμβουλή γιά τόν τρόπο με τόν όποιον μπορεί να προσέδωθ ένας νέος.

— 'Ο καλύτερος τρόπος είνε να διαβάση ό γυός σου, χωρίς να προσέχη στο ρολόι του, αλλά στην έννοια τού κειμένου του, απάντησε ό μεγάλος έφευροτής.

«'Ο επίσκοπος τού Κεμπέκ, ό όποιός είχε ακολουθήσει κάποτε μιά έξερευνητική άποστολή, έχάθηκε μιά μέρα μέσα στα δάση τού Καναδά. Οι έξερευνητάι πού βγήκαν εις αναζήτησήν του, συνάντησαν σ' ένα δάσος μερικους θάγαντες, τους όποιους έρώτησαν αν έγνωρίζαν τόν επίσκοπο, κι' αν τόν είχαν δει πουθενά.

— Βέβαια, τόν έγνωρίζαμε, απάντησε ένας από τους άγριους. Εγώ τόν... έφαγα μαζί με τους φίλους μου!...

«Όταν ό άειμνηστος 'Οθων έπεσκέφθη μαζί με τη βασίλισσα 'Αμαλία τού 'Αργος, έφιλοξενήθη σ' ένα άτ' τό καλύτερα σπίτια της πόλεως, όπου παρτέθη πλούσιο-σπάρχο γεύμα, στο όποιο παρεκάθησαν όλοι οι πρόξοιτοι.

Μετά τις προλάσεις, ό 'Οθων έώτησε αν τό κρασί πού έπιαν ήταν νόστιμο.

— Νόστιμο είνε, Μεγαλειότατε, απάντησε ό δήμαρχος, 'Αργεϊτικό.

— Πολύ καλό κρασί! ειπε ό 'Οθων.

— Αυτό, Μεγαλειότατε, δέν είνε τίποτα. Είνε

μάλιστα και λιγάκι χαλασμένο. Πού να ιδήτε άλλα κρασιά πού έχουμε, κρασιά π' άναστρώνουν νεκρούς!

«'Ο άφελής δηλαδή δήμαρχος, θέλοντας να ρεklamήρη τά κρασιά της πατρίδος του, ειπυσε στον 'Οθωνα ότι τού πήγε χαλασμένο κρασί.

Κι' ό 'Οθων απάντησε χαμογελώντας:

— Τό φαντάζομαι... Τό φαντάζομαι, κυρία Δήμαρχε!

«Ύστερα από τό παραπάνω γεύμα ό 'Οθων άρχισε να δέχεται στο 'Αργεϊτικό εκείνο άρχοντικό τις έπισκέψεις τών πολιτών. Μαζύ μ' όλους τους άλλους, πήγε να τόν χαϊρέταιν κι' ένας προστάτης από τά περσιώρα, ό όποιός είχε φαίνεται μεγάλην καινού πού ό 'Οθων δέν είχε άποκτήσει ακόμα διάδοχο.

— Τι κάνεις, βασιληά μου; τού ειπε με άφέλεια και σεβασμό; Είσαι καλά;... Γιά πές μου, ή βασίλισσα τίποτα... τίποτα άκόμα;

— Δηλαδή; Τι θέλεις να πής; έώτησε ό βασιλεύς.

— Θέλω να πώ, με τό συμπάθειω, ή κυρά-βασίλισσα μας, δέν... έπεισε» ακόμα διάδοχο;

Κόκκαλο ό 'Οθων.

«'Ο αυτοκράτωρ Γουλιέλμος ό Α', ό πάππος τού τελευταίου Κάιζερ, συνήθιζε να διηγείται γελώντας την ιστορία μιάς προφητείας του, ή όποια είχε διαψευσθεί παταγωδώς. Όταν δηλαδή ό γρηαός αυτοκράτωρ ήταν άκόμα άλλός βασιλεύς της Πρωσίας, ειδη μιά μέρα μεταξύ τών άξιωματικών του έναν κακωχημένον ύπολοχαγό.

— Ποιός είνε αυτός; έώτησε.

— Είνε ένας άξιωματικός τού άποκρίθησαν, πού πού όλίγου άφηρεσε τόν Δανικό στρατό, όπου ύπηρετούσε, και κατετάθη στον Πρωσικό.

— Αυτός ό άνδρωπος ουδέποτε θά προσέδωθ στο στρατιωτικό στάδιο, ειπε ό βασιλεύς. Πρώτα-πρώτα γιατί φευγει από τόν ένα στραίο και πηγαίνει στον άλλο, κι'έπειτα γιατί είνε άμελής στην περιβολή του.

«Όταν ό Γουλιέλμος διηγόταν την ιστορία αυτή, συνήθιζε να προσβέτη στο τέλος:

— Ούτε τό όνομα τού άξιωματικού εκείνου δέν έρώτησα να μάθω. 'Αργότερα όμως έληροφορήθηκα ότι λεγόταν... Μόλτκε. Είχα δηλαδή πέσει όπιστρά έξω στην προφητεία μου. Γιατί ό Μόλτκε έγινε ό ένδοξότερος στρατάρχης της Γερμανίας...